

Vše nasvědčovalo tomu, že právě oni dva ze všech bytostí na světě zůstanou navždy nepřáteli.

Cardan v příznivý osud nevěří a zpětně si nedokáže uvědomit cestu, která ho dovedla až sem.

„Když jsem souhlasil s tím, že budeme cestovat tvým způsobem,“ snaží se překřičet vítr, „musíš pro mě taky něco udělat. Třeba to, že mi slíbíš, že se nepustíš do křížku s nějakou příšerou, jenom abys udělala dojem na zpuštělého vílího muže, kterého, pokud vím, ani nemáš zrovna v lásce.“

Jude mu věnuje *pohled*. Takový, jaký u ní nikdy nezažil, když spolu navštěvovali palácovou školu, a přesto Cardan s neochvějnou jistotou věděl, už když ho poprvé zachytil, že vystihuje její pravou podstatu. Spikleneckou. Troufalou. Neohroženou.

Došlo by mu to, i kdyby se na něj nepodívala. Jistěže s tím chce Jude bojovat, ať už je to, co chce. Má potřebu neustále všem něco dokazovat. Jako by si musela korunu na své hlavě znovu a znovu vydobývat.

Před časem Cardanovi vyprávěla o svém střetu s Madozem, poté co ho omámila, ale předtím než jed začal účinkovat. Zatímco se Cardan ve vedlejší místnosti opíjel vínem a utrácel čas marnotratnými řečmi, ona máchala nevlastnímu otci mečem nad hlavou a hrála o čas.

